

REPORTAGE Herdenkingsdienst in Pieterskerk roept op tot lef en saamhorigheid

'Gaait de wereld weer open?'

Het is dringen voor de deuren van de Pieterskerk. Wie maandagochtend om kwart voor tien aankomt zal toch echt achteraan in de rij moeten aansluiten.

Anne de Vries
a.de.vries@mediahuis.nl

Leiden ■ „Dat hebben wij ook gedaan”, zegt een echtpaar dat de deuren heeft bereikt, terwijl vier jongemannen snel naar binnen glippen voor de 448e herdenkingsdienst van Leidens Ontzet.

„Ik ben niet zo Leids”, stelt een wachtende man, die met zijn paarse overhemd en blauwe trui opvalt tussen de rood-wit geklede bezoekers. „Maar mijn zus zingt in het koor, dus ik kom graag even kijken.” Een oudere vrouw in een lange rode trui die net achter hem aansluit moet ervan gniffelen. „Ik vind het zo'n mooie traditie, ik sla nooit over. En ik ben negen tig.” Ze is nog goed ter been, maar kan niet zo goed meer zien. Ze vouwt haar hand om de arm van de man en laat zich de drempel van de kerk over helpen. Iedereen is welkom op 3 oktober.

Binnen hebben sommigen er al een lange ochtend opzitten. „Wij waren al om kwart over zes wakker, voor de koraalzang”, vertellen twee vrouwen die het ervan nemen, nu het feest na coronaweer plaatsvindt.

De stoelen zijn al goed gevuld. Een enkele is nog leeg. In het Engels vraagt een Duitse student: „Is die stoel nog vrij?” terwijl de Koninklijke Militaire Kapel 'Johan Willem Friso' de openingsnoten speelt en een lange rij van goedgeklede genodigde van de gemeente en de 3 Oktober Vereniging de gereserveerde stoelen vooraan opzoekt.

Dan staan de honderden bezoekers in één beweging op en zetten tezamen in: „Leiden, trots van Nederlands steden, parel van het Hollandse land”. Met overtuiging galmen de

De 448e herdenkingsdienst in de Pieterskerk: „Ik vind het zo'n mooie traditie, ik sla nooit over.”

FOTO HIELCO KUIPERS

”
Waar mensen
elkaar de hand
reiken, ontstaat
een nieuw begin

mannelijke bassen en vrouwelijke sopranen door de kerk.

Meegebaren

„Leidse kleuren draag ik fier, geen and're stad lokt mij van hier”, zingt het rood-wit geklede publiek. Voor de meesten is de tekst in het programmaboekje overbodig. De gebarentolk, dit jaar voor het eerst aanwezig, is er dankbaar voor. Hij vertolkt de teksten van de liederen en psalmen in gebarentaal, én geeft het tempo en volume van het orkest aan voor het dove en slechthorende publiek. „Ik zag een aantal mensen meegebaren met de tekst. Dat is heel

bijzonder, zo voelt het alsof je toch samen zingt”, vertelt Sebastiaan Boogaard na afloop van de dienst. „Iemand vertelde mij dat ze het nu voor het eerst ook konden beleven. Dat is mooi.”

Ook de boodschap van voorganger Henk Boter, een Leidenaar, kon zo niet aan hen voorbij gaan. Als kind op de basisschool maakte hij de meest uitzinnige verbeeldingen van de bevrijding in 1574. „Maar waren de mensen werkelijk zo blij? Mischien waren ze ook voorzichtig”, oppert de predikant. „Of bang voor de puinhoop waarop ze hun leven weer moesten opbouwen. Gaat de

wereld weer open? Echt waar?”

Een sentiment dat Noah had toen het water eindelijk weer ging zakken en de aarde bewoonbaar werd, zoals de Bijbel vertelt. Ook wij hebben net de ene crisis achter de rug en kijken de volgende in de ogen. „Nieuwe zorgen dienen zich aan. Er is oorlog, het leven is niet betaalbaar, het klimaat, noem maar op.” Maar Noah bood troost aan de raaf en duif die lef toonden en voor hem op ontdekkingsstocht gingen. Dat kunnen de Leidenaars ook, vindt Boter. „Waar mensen elkaar de hand reiken, ontstaat een nieuw begin. Echt waar.”